

АНГЕЛИНА
АНГЕЛОВА

Сърцето
ПОМНИ

Анишър
ЕГМОНТ

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Сърцето помни © 2022, Ангелина Ангелова

Редактор Христина Стоянова

Коректор Таня Симеонова

Дизайн и илюстрация на корицата Стоян Атанасов @Kontur Creative

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2755-2

*На мама и татко,
затова че възпитаха у мен
любовта към книгите.*

Първа глава

Нора

1856

Лондон

— *Л*ейди Хенсли, нека ви представя скъпата ми приятелка графиня Елена Жустис. – Все още не можех да преодолеея тръпките, които ме полазваха всеки път, когато някой се обърнеше към мен с измисленото ми име. Заглуших мислите си и си припомних какво ми беше споделила Лидия за домакинята ни. „Отявлен привърженик на френската мода. Пътува поне веднъж годишно до Париж, за да освежи гардероба си. Сестра ѝ е омъжена за френски аристократ, така че бъди внимателна.“

Лейди Магнолия Хенсли беше по-млада, отколкото очаквах, може би дори бяхме на една възраст, с очарователни сини очи и тъмноруса коса, оформена в сложна прическа. Беше облечена с рокля, лишена от тежки набори, която заблуждаваше с простотата си. Платът бе в необичаен перленосин цвят, който при всяко движение се димпеше като утихващи вълни. Уж неволно, лейди Хенсли бе в постоянно движение, за да подчертае ефекта на дрехата. В сравнение с нея моята траурна рокля в черно, поръбена едва забележимо с лилава дантела, изглеждаше неугледна.

Но истината беше, че роклята ми изглеждаше вехта в сравнение с всяка друга на този бал. Потиснах въздишката си и си припомних, че сама бях избрала да се представям за вдовица. Колкото и досадно да беше да имам едва няколко рокли, всичките в черно, това се бе отразило добре на бюджета ми. Ако всичко се развиеше по план, щях да имам нужда от всяко спестено пени в бъдеще. Беше неразумно да пиляя пари за красиви одежди. А аз бях приключила с неразумието.

Когато най-накрая отворих уста да я поздравя, видях закачливия пламък в очите ѝ.

– Лейди Хенсли, *enchante** – поклоних се леко.

– Мадам Жустис – отвърна ми тя със същия поклон, – за мен е удоволствие да ви посрещна в дома си.

– Думите ви ми носят радост, милейди. А домът ви не отстъпва дори на най-изтънчените френски салони.

– Лейди Флемингс – обърна се тя към Лидия, – заслужавате награда, защото сте довели толкова очарователна гостенка.

– Обичам шоколад и темперни бои, Магнолия – разсмя се приятелката ми, – не е трудно човек да ме ощастливи. След още няколко разменени учтивости, двете с Лидия се оттеглихме, за да направим път и на другите гости, които чакаха реда си, за да поздравят домакинята.

– Бих казала, че това е най-симпатичната дама, която сме срещали, откакто съм твоя придружителка – прошепнах дискретно на Лидия, след като се отдалечихме на известно разстояние от лейди Хенсли.

– Да, Магнолия е от малкото жени, които не са изгубили здравия си разум веднъж щом са се омъжили. Елена, искаш ли да вземем по чаша ратафия** и да се отдалечим малко от всичкия този шум?

---

* Очарована съм – от френски. – Бел. ред.

** Вид плодова спиртна напитка, често е имала вкус на горчиви бадеми или на ядки от праскова, кайсия или череша. – Бел. авт.

– Както кажеш, Лидия. Все пак тук съм единствено и само благодарение на теб. А и честно казано, нямам желание да се социализирам тази вечер.

Двете внимателно си проправихме път до масата с напитки. Домът на лейди Хенсли бе пищен и се разполагаше на огромен парцел в Мейфеър, един от най-привлекателните квартали на Лондон. Балната зала беше голяма колкото малък параклис и беше препълнена с хора. Макар да беше началото на октомври, вътре беше горещо като в пещ. Лидия се огледа за някоя по-голяма групичка от дами, към която можехме да се присъединим, и след като си набеляза цел, внимателно започна да си проправя път. Последвах я, без да задавам въпроси къде отиваме – така или иначе не познавах никого и ми беше все едно кои дами ще използваме за параван тази вечер. Когато видях петте дебютантки, които въодушевено разговаряха, едва сдържах усмивката си. Момичетата бяха толкова млади и сияйни в красивите си тоалети и едва овладяното нетърпение, което излъчваха. Никой нямаше да ни забележи, докато те бяха наоколо. Двете с Лидия бързо бяхме открили, че на подобни претъпкани събития бе достатъчно да се приближим близо до някоя по-голяма група от хора и всички смятаха, че сме част от тях. Но реално поддържахме достатъчно дистанция, че да може да говорим необезпокоявано и да обезкуражим някой неблагоприятен джентълмен да ни покани на танц.

А в началото такива бе имало в изобилие. Не беше голяма изненада, разбира се. Млада френска вдовица, дошла в Лондон, за да се избави от мъката си. Без да го очаквам, за изключително кратко време се бях превърнала в много желана компания на баловете, на които ме водеше Лидия. От една страна, матроните* очакваха да споделя с тях малките си мръсни френски тайни, от друга – младите господа виждаха в мен идеалната любовница. Все пак коя вдовица би искала да е сама, когато е толкова млада?

* Жени от висшето съсловие, с добра репутация и голямо влияние. – Бел. ред.

Наложи се бързо да прибегна до най-лошия си английски, що се отнася до матроните, а приближеше ли ни поредният наперен млад джентълмен, просто изваждах на показ броеницата си и смирено навеждах поглед към нея. Лидия на няколко пъти бе провалила прикритието ми, като не бе успяла да сдържи смеха си, но в крайна сметка всички бързо свикнаха с мен и спряха да ми обръщат внимание.

Отпихме от ратафията си в мълчание, след което Лидия се наведе към мен.

– Магнолия наистина умее да организира балове. Още като дебютантка успя да убеди майка си да ѝ позволи тя да отговаря за организацията на всички домашни събирания. Не мисля, че има дори един човек от висшето общество, който да не е тук тази вечер.

Достатъчно ми беше един конкретен човек да отсъства, за да мога да се насладя на вечерта на спокойствие, помислих си, но само ѝ кимнах в отговор.

– Жалко, че Робърт не е тук, с удоволствие бих потанцувала – макар да поддържаше тона си небрежен, знаех че липсата на мъжа ѝ я тревожи.

– Съжалявам, че не избрах да се представя за мъж, Лидия, тогава нямаше дъх да може да си поемеш от танци с мен – приятелката ми се разсмя и очите ѝ ме стрелнаха закачливо.

– Прекаляваш, Елена, но не бих се изненадала, ако някой път се представиш за мъж. Всъщност не, мисля че ще припадна, ако го направиш.

– Дами – смътно познат глас ни сепна и двете. Споделихме гуген поглед, преди да се обърнем към жената, която ни беше поздравила.

За моя голяма изненада срещу нас стоеше лейди Хенсли.

– Искаше ми се много по-рано да се присъединя към вас, но се опасявам, че тази вечер съм прекалила с гостите. Едва се отървах от всички, които искаха да ме поздравят – когато видя

объркването ми, домакинята ни поясни:

– Не, нямам никакъв повод, просто държат да ми кажат с прекалено много думи колко им е приятно да се забавляват за сметка на мъжа ми – започвах да я харесвам все повече и повече.

– Е, милейди, мога да потвърдя, че вкусът на съпруга ви за ратафия е отличен. – Магнолия сви кокетно рамене.

– Моят вкус, мадам Жустис, мъжът ми дори не знаеше, че тази вечер ще има бал. Бог да ми е на помощ, когато види сметките на сутринта. Но стига толкова приказки за моя съпруг. Разкажете ми за вас, мадам Жустис, тази година нямах възможност да отида до Париж и ми липсва ужасно много. Всъщност нека бъда честна, липсват ми вашите шивачки. Няма да ме чуете да го призная на глас, но нито една шивачка в Англия не може да стъпи на пръста на вашите модистки. Ако можех да живея във Франция, щях да разоря мъжа си със сметката си при шивачката.

– Мадам, носите най-красивата рокля на този бал. Откъдето и да е шивачката ви, не бих я сменила за нищо на света.

– Един англичанин никога няма да направи подобно признание, мадам. Което само доказва, че сънародниците ми са неспасяемо самонадеяни – въздъхна театрално лейди Хенсли, – а мъжът ми е най-отпред на тази безславна чета. – Виждах, че се шегува, затова не посмях да я прекъсна. – Понякога така завиждам на сестра си, че завъртя главата на онзи френски граф. Защо аз не го видях първа?

– Достатъчно, Магнолия – смъмри я Лидия, – не бива да говориш така дори и на шега. Лорд Хенсли е прекрасен съпруг и поведението ти не ти прави чест.

Лейди Хенсли се нацупи в отговор, но после сведе поглед.

– Права си, Лидия. Хенсли е истински светец, не знам дали друг мъж би успял да ме изтърпи. Просто от няколко месеца опитвам да го убедя да купим вила в Южна Франция, а той отказва. Не очаквах да окаже такава съпротива.

Стана ми неудобно, че бях свидетел на този разговор, оче-

видно Магнолия и Лидия бяха близки и си имаха доверие, но аз бях напълно непозната. Не беше никак лоялно от нейна страна да споделя нещо толкова лично пред мен.

– Аз... – потърсих някакво извинение, с което да ги оставя да поговорят на мира, но после ми хрумна една идея. – Лейди Хенсли, ако ми простите, че се намесвам в разговора ви, но може би има как да убедите съпруга си да купи вила за вас. В Ница в момента се строи огромен хотел, само и единствено за нуждите на лейди Балморал* – последното го изрекох шепнешком, но Магнолия възкликна шумно.

– О, няма? Сигурна ли сте, мадам Жустис?

– Напълно, милейди. Съпругът ми притежава шато недалеч от Ница и в цялата област се говори само за това, откакто е започнал строежът.

– О, мадам Жустис! Иде ми да ви разцелувам за благодарност, но предвид колко хора има тук тази вечер, ще се въздържа. О, това е просто чудесно. В очите на съпруга ми нашата скъпа кралица взема единствено и само правилни решения и ако тя е решила, че Ница е добро място за почивка, то Хенсли още утре ще се отпрати натам, за да... – въодушевената ѝ реч бе прекъсната, когато един слуга се приближи до нас. Прошепна ѝ дискретно нещо, което я накара да смръщи вежди за миг, след което ни погледна извинително.

– Мадам, безкрайно ми е приятно да говоря с вас, но се опаявам, че съм нужна другаде. Желая ви приятна вечер и се надявам скоро да се видим отново.

Обърнах се да кажа нещо на Лидия и открих, че приятелката ми не бе до мен. Явно бе решила да отиде да поздрави някого,

* Лейди Балморал е било инкогнито име, с което кралица Виктория е пътувала извън Англия. Протоколът е изисквал, ако кралицата пътува с официалната си титла, да бъде посрещната тържествено и да бъдат организирани забавления в нейна чест. Докато, ако се представи с псевдоним, дори и на всички да е ясно коя е, „домакините“ се освобождават от отговорностите си и кралицата може да си почине на спокойствие. – Бел. авт.

след като бе видяла колко непринудено вървеше разговорът с Магнолия. Огледах се около себе си, но не я виждах никъде. Реших че вместо да я търся из цялата зала, ще остана и ще я почакам тук. Пристъпих крачка напред, за да се приближа до дебютантките, и неволно дочух разговор им.

– Представяте ли си, ако дойде?

– Не бъди глупава, Роуина. Дори да дойде, да не мислиш, че ще обърне внимание на нас?

– Джорджи! – смърми я обидено Роуина – защо да не ни обърне внимание? Може би точно нас е чакал, може би ще се появи неочаквано, ще те погледне от другия край на залата и ще види нещо в теб, което да го накара да се влюби безпаметно и да те помоли за първия ти валс.

– Роуина – разсмя се подигравателно Джорджи, – колко си наивна. Някой като него ще търси бъдещата си съпруга сред дъщерите на херцози и маркизи, ние с теб нямаме нищо, с което да привлечем вниманието му.

– Не бива да мислиш така пораженчески, никога не знаеш кога... – думите ѝ секнаха неочаквано и аз дискретно надникнах, за да видя какво я бе накарало да замълчи. Беше ми станало интересно за кого говореха и се надявах, че в някакъв момент ще споменат името на този така желан джентълмен. Роуина бе стройна, с пшеничноруса коса и нежна усмивка, но Джорджи беше права, че във вида ѝ нямаше нищо, което да накара някого да пише стихове за нея. За миг си дадох сметка колко цинични бяха мислите ми и ми стана неприятно. Нямах никакво право да раздавам подобни присъди за някого напълно непознат. Понечих да отстъпя крачка назад, но любопитството ме изгаряше и проследих посоката, в която гледаше младата девойка.

Някакво вълнение премина през тълпата, сподавени възклицания, полуизмърморени думи, видях как няколко дами пооправиха прическите си – изглежда, някоя много важна личност бе пристигнала току-що. Зарадвах се за успеха на Магнолия. Може

би бяха някой херцог и съпругата му? Това щеше да ѝ донесе само още повече популярност и разходи за горкия лорд Хенсли, но бях сигурна, че съпругата му щеше да е доволна.

– Ето го, ето го, о, Джорджи! – Роуина говореше така задъхано, че за миг се притесних, че щеше да припадне. От мястото, на което бях застанала, няхах никаква възможност да видя кой беше дошъл, затова реших, че няма смисъл да се опитвам да се оглеждам. Или момичетата щяха най-накрая да споменат името на тайнствения гост, или Лидия щеше да се появи рано или късно и тя щеше да ми каже.

– Знаеш ли, че майка ми е чула от лейди Дънам, че той е приготвил сандъци с перли и скъпоценни камъни като дар за бъдещата си съпруга.

– Не! – възкликна изненадано Джорджи.

– Не бих те излъгала. О, каква щастливка би била тази, която избере. – Очите на Роуина бяха изпънени с обожание.

– Каква щастливка, наистина – потвърди приятелката ѝ, но нещо в тона ѝ ме накара да мисля, че Джорджи все още мислеше за перлите и скъпоценните камъни. Този подхвърлен слух ми бе достатъчен, за да разгадая самоличността на непознатия.

Себастиан Мур се бе появил.

Единственият човек, освен Лидия, в цял Лондон, който можеше да ме разпознае, се бе появил неочаквано на бала. Усетих как паниката се надига в мен, но си поех дълбоко въздух и за миг я заглуших. Какво изобщо правеше тук? Не трябваше ли да е някъде наред проклетия Индийски океан? Бях изпитала такова облекчение, когато за първи път бях разбрала, че Себастиан пътува под флага на Източноиндийската компания. Бях сигурна, че съм в пълна безопасност през целия си престой тук, а ето че негодникът неочаквано се бе завърнал. Спокойствието ми започваше да ме предава. Огледах се отново за Лидия, но от нея нямаше и следа. Изведнъж идеята да стоя и да я чакам да се върне ми се стори непоносима. Трябваше да я намеря възможно

най-бързо и да си тръгнем преди Себастиан да ме е видял.

Не бях сигурна, че с променената ми външност и изминалите години наистина ще ме познае, но не бях готова да рискувам.

Поех в обратната посока на онази, в която гледаше Роуина с обожание. Отправих гореща молитва Лидия да е прочела мислите ми и да е дошла да ме потърси, но знаех, че това е невъзможно. Макар да се бях появила неочаквано на прага ѝ едва преди месец, приятелката ми нито веднъж не ме бе притиснала с въпроси защо бях инсценирала смъртта си и какво правех отново в Лондон. Беше се задоволила с онова, което ѝ бях разказала, и милостиво беше оставила тайните ми на мира. Затова и нямаше как да знае за Себастиан.

Сърцето ми започваше да бие все по-бързо и жегата ставаше непоносима. Не виждах Лидия никъде. За миг си помислих дали да не си тръгна без нея, но отхвърлих тази идея. Ако не успееш да ме намери, това само щеше да я притесни и да я забави. По-добре да я открия и да я убедя да си тръгнем. Дискретно се оглеждах за нея и за Себастиан. Сякаш след цяла вечност ми се стори, че я разпознах и се втурнах към познатия сидует, но когато дамата се обърна, се оказа напълно непозната. Извиних се на развален английски и побързах да се скрия отново в тълпата.

Когато най-накрая я намерих, я хванах за ръката и нетърпеливо я задърпах към изхода.

– Елена, за бога – възнегодува приятелката ми, – говорех с някого...

– Моля те, трябва да си вървим, много е важно да си тръгнем, преди да... – съсредоточена в това да стигна възможно най-бързо до изхода, изобщо не обръщах внимание накъде вървя и се блъснах в някого.

Гореща мъжка длан ме хвана през кръста, за да ме предпази да не падна. Смутих се толкова много от дръзкия жест, че очите ми се вторачиха първо в ръката на непознатия, а после бавно я проследиха до широкото рамо, облечено в безупречно ушит

редингот. Вратът му бе необичайно открояващ се, а кожата му бе толкова силно потъмняла от слънцето, че жабото, подаващо се под редингота, изглеждаше още по-искрящо бяло. Като хипнотизирана вдигнах поглед нагоре към силната челюст, идеално избърснатото лице с едва доловима трапчинка на дясната буза. Сърцето ми биеше като подивяло. Устните му се разтеглиха бавно в мързелива усмивка и белотата на зъбите му се откриха на загорялото лице. Красивият, изсечен нос ме отведе до топлите кафяви очи. Толкова познати и толкова ненавистни, че инстинктивно отстъпих крачка назад, когато го разпознах. Но той дори не помръдна. Гледаше ме полуразвеселено, докато някакво съмнение не затъмни погледа му. Косата му бе по-дълга от приемливото, но бе пригладена назад и нито косъм не смееше да наруши строя. Неочакван блясък привлече погледа ми и за миг дъхът ми секна.

Обеца ли беше това?

Погледнах го отново, невярващо, напълно захвърлила всякакво разумно поведение. Около очите му се бяха събрали множество бръчици. Невинността, която ме бе пленила преди години, бе заменена от хладнокръвие и едва спотаен... глад? Себастиан изглеждаше толкова екзотичен, толкова непознат и... див, че за миг се зачудих дали наистина беше той.

Но усмивката му, нея щях да разпозная винаги.

Слава богу, че поне Лидия бе запазила разсъдъка си. Приятелката ми подръпна ръката ми, кой знае за кой път, но тялото ми най-накрая регистрира жеста ѝ и пряко сили се отърси от омаята на Себастиан. Очите му не се отделяха от моите и виждах как се кани да каже нещо, затова отстъпих отново назад и този път успях да се освободя от хватката му. Мигновено усетих липсата му, но побързах да се отдалеча от него, преди да съм изгубила и последните капчици разум.

– Почакайте – думата се изтръгна задавено от устата му, звучеше толкова изненадано, че за миг се обърнах да го погледна и

видях объркването, което се беше изписало на лицето му. Но, слава богу, приятелката ми на свой ред ме задърпа през гъсто насьбралата се тъпа и успя да ни отдалечи достатъчно, че да го изгубя от поглед.

Не посмях да погледна отново назад, докато не се качихме в каретата на Лидия. Въздъгнах тежко, отпуснах се назад и затворих очи. Ако си поемех въздух достатъчно дълбоко, можех все още да усетя аромата му върху роклята си. Сърцето ми заби бързо, но разумът ми все още не беше готов да прости. Въпреки всичката болка и ожесточение, Себастиан все още ми влияеше като силен опиат и трябваше на всяка цена да стоя далеч от него.

Себастиан

Нора? Възможно ли бе? Но не, нямаше как, тя беше починала преди осем години. Просто се бях припознал. И все пак, приликата бе изумителна. Но Нора имаше руса коса, а непознатата беше с тъмнокестенява. И очите на Нора бяха... сини? Не, кафяви. Господи, възможно ли бе да съм забравил как изглеждаше? Изведнъж целият шум заглъхна до ритмично бучене в ушите ми, пръстите ми започнаха да изтръпват и не можех да помръдна краката си. Дишай, Себастиан, поеми си дълбоко въздух, задръж за няколко секунди, а сега издишай. Преброй до три и си поеми въздух отново.

Някой ми говореше. Поредният отегчен лорд, който желаше да научи нещо любопитно от самия Завоевател на Индия, с което после да забавлява семейството си или любовницата си. Кимнах неопределено в посоката, от която идваше звукът, и побързах да се отдалеча. Проклех се наум, че не бях видял къде изчезна непознатата. Ръцете ми се усещаха празни и тъпа болка отново превземаше съществуването ми. Няколко души опитаха да ме заговорят, но ги подминах безцеремонно. Вече можех да си

го позволя, без да се притеснявам, че на следващия ден те ще ми обърнат гръб.

Все пак бях Завоевателят на Индия, лорд Роуен, тайнственият пират на Нейно Величество и нямаше нито един благородник или аристократка на този остров, които да не копнееха да бъдат забелязани в моята компания. Преди няколко години се чувствах неудобно от прословутия ми прякор и отказвах да ме наричат така, но с времето смущението ми бе отстъпило място на практичност и самоувереност. Колкото по-популярен ставах, толкова по-високи цени можех да поискам за донесените предмети от Индия. Всеки безумен слух за моите приключения, който плъзваше, увеличаваше интереса към личността ми и ми отваряше нови и нови врати. Бях поканен да стана член на някои от най-тайните и ограничени клубове в страната. Маркизи и графове, дори един херцог, ме канеха да гостувам в дома им с надеждата да се влюбя в дъщерите им. Мен, обеднелият, низвергнат лорд, последният останал наследник на рода Мур. Но това беше в миналото, когато почти бях изгубил разсъдъка си след загубата на Нора и изпълнен с омраза към страхливата отрепка, която се бях оказал, заложих последния семеен имот, за да наема кораб, с който да се отправя към Индия.

Търсех смъртта си, предизвиквах съдбата да ме освободи от мъката ми, но как само ми се беше изсмяла в лицето! Точно когато бях спрял да ламтя за богатство и признание, когато търсех изкупление, в ръцете ми се бяха оказали несметни съкровища, безценни платове и подправки, а аз просто трябваше да се пресегна и да ги взема. Мислех си, че съм приел, че краят ми е близо, но не, желанието за живот, макар и на ръба на смисъла, бе надделяло. Взех, колкото можах, а после го продадох на немислими цени в Англия. Изведнъж всяка лейди искаше да присъствам на нейното соаре, а клубовете за джентълмени се надпреварваха да ме канят на техни събития.

Майка ми беше във възторг и най-накрая можеше да си от-

дъхне, че няма да умрем опозорени и в нищета. Сестрите ми бързо се оказаха най-желаната партия. Родът Мур вече не беше подритван и подиграван. Беше обожаван.

Не понесох добре всичкия този шум и внимание и се качих отново на кораба, а съдбата отново ме възнагради, като ме засипа с богатства. Чувствах се като Али Баба, открил пещерата на разбойниците, и грабех, докато чаках края си. Защото бях сигурен, че той все някога ще настъпи.

Преди да се усетя, бях излязъл от богатия дом на семейство Хенсли и се оглеждах за каретата си. Предвид колко бях закъснял, кочияшът ми беше спрял далеч от главния вход и в този момент приветствах възможността да повървя сам в хладната октомврийска вечер.

Мислите ми се върнаха отново към непознатата. Трябваше да я откроя, да разбере коя е. Може би домакинята щеше да знае, но как можех да я разпитам дискретно за името на жената? Стройна брюнетка с топли кафяви очи, облечена в черно... с изключение на цвета на роклята ѝ, описанието бе прекалено общо, за да се надявам лейди Хенсли да я разпознае. Подразних се, че бях реагирал толкова прибързано, но ако сега се върнех, щях само да привлека излишно внимание. Ритмичното полюшване на каретата ми напомняше какво е да си на палубата на „Милост“ и тази мисъл ми донесе спокойствие. Да откроя непознатата, щеше да се окаже предизвикателство, но нима точно вчера не се бях оплакал колко отегчителен се очертаваше краткият ми престой в Англия?

За автора

Ангелина Манолова е на 32 години, родом от Варна. Завършва УНСС и работи в голяма технологична компания. Пише разкази в гимназията и университета, след което следва дълга пауза и по време на майчинството любовта към писането се възвръща.

Ангелина живее в София със съпруга и двете си прекрасни момчета. Обича да чете, когато не строи ракетни площадки и влакове-стрела от ЛЕГО с децата си. Печенето на сладкиши я разтоварва за огромно щастие на семейството ѝ.

Това е първият ѝ роман.